

Λευκωσία, 12 Απριλίου 2013

Αγαπητέ κύριε Αλέξιον,

Ευχαριστώ για το γράμμα σας της 15ης Φεβρουαρίου.
Άρρωθα να σας απαντήσω. Αντιγράφω τη φράση
«Μεγάλο το δράμα της Κύπρου!» Ζούμε πια σε
γκρίφες μέρες και πιο τραγικές θα είναι στο μέλλον.
Όπως πολύ σωστά επισημαίνετε η καταστροφή
των νησιού έριξε τη δικτατορία στην Ελλάδα
και όχι το Πολυτεχνείο. Ήμουν 71 χρονών
τον 1973 ζώντας τότε στην Αθήνα. Αλλά και
οι δικές μας ενδύες - των Κυπρίων - δεν είναι
λίγες, και για το 1974 (αρκετών) και για τη βιολογική
κατάρρευση του υδροκεφάλου τραπέζιου συστήματος.
Ζούμε μια τραχιά και τραχιακή πραγματικότητα: ενά-
ρεια, καταναλωτισμός, διαφορά κι ένας απί-
στευτος εγωκεντρικός και οίηση για αρκετούς
εδώ στην Κύπρο. Οι ενδύες είναι τεράστιες,
πρωτίστως εδώ αλλά και στην Ελλάδα για όσα
διεξορθώνονται χωρίς να έχουν τπούσαντα.
Αυτά σας έγραφα στις 26 Μαρτίου στο βι-
βωτέλιωμένο των δυο πρώτων να ολοκληρώσω.
Όπως δεν πρέπει να βλέπουμε τα πάντα μέσα
από την υποκειμενική της άρνησης και της απαισιο-
δοξίας. Αν μπορούσατε να ακολουθούσατε έναν
άλλο δρόμο ίσως θα έπρεπε να είχε γίνει. Δεν
ξέρω. Όσο τραγική και αν είναι η κατάσταση,
πρέπει να κρατηθούμε κοιτώντας το δρυϊκό-
αιετικό πρόσωπο αυτού του τόπου, αυτής της πατρίδας

→

ξέροντας ότι είναι μια αβήκωτη τραυματική
εμπειρία μας ως κρατηθέντες αυτό που
γράφει ο Ανδρέας Κάλβας στο πρώτο παίγμάτι
στα Ελληνικά το 1819: «Τὴν νύκτα εἶχε ἀκείσ
ἑλπίδος».

Χαρτερισμένος και στη σύζυγό σας

Με ιδιαίτερη τιμή, αγάπη και φιλία
Λεύκας